

Overdenking over Joh.2:3 gehouden bij het Avondmaal op 8 juli 2018 - "De wijn is op"
Serie: Op zoek naar Jezus 2

(lezing: Joh.2:1-11)

Gemeente van Christus,

Mensen hebben mij de voorbije dagen een paar keer gevraagd of ik tijdens mijn vakantie ook naar het buitenland was geweest. Het antwoord is nee, maar het hoefde ook niet: het buitenland kwam langs bij mij. Want op een middag zag ik vanaf mijn balkon allerlei mensen zich verzamelen in Beierse en Oostenrijkse kledij - u kent het wel: leren korte broeken, jagershoedjes en van die Dirndl jurken. **(dia 1)** Het bleek dat een van mijn overburen hen had uitgenodigd voor een bierfeest in zijn achtertuin. Of er ook echt lange tafels stonden opgesteld met van die grote pullen bier zoals in Duitsland kon ik niet zien, maar wel zat de stemming er al gauw in en het bleef lang gezellig, heel lang gezellig... Gebrek aan bier hebben ze vast niet gehad.

Maar stel je voor dat dat zou gebeuren - er is verkeerd ingekocht, of het biervat blijkt lek - zou dat een reden kunnen zijn om te gaan bidden? Here, geef ons bier! Ik kan me dat niet voorstellen. Alcoholische feesttenten en kerken, dat zijn twee werelden. En daarom heb ik de geschiedenis van de bruiloft in Kana altijd wat wonderlijk gevonden. Wat is dat voor een vraag van Maria aan haar zoon? Ze zoekt Jezus, maar niet met een geestelijk verzoek, of met iets heel ernstigs, iemand die ziek is geworden of zo. Nee, ze vraagt hem om te helpen aan wijn.

(dia 2) Het verbaast me dan ook niet, dat Jezus het botweg weigert. Zo klinkt het tenminste. Je proeft wat irritatie: Wat wilt u nu eigenlijk? Mijn tijd - ik denk dat Jezus bedoelt: de tijd om naar buiten te treden - die is nog niet gekomen. En moet dat gebeuren bij zo'n gelegenheid?

Jezus wijst zijn moeder af. En daar wil ik even bij stilstaan, en dan laat ik de wijn even los - daar kom ik straks nog op terug. Want dat is een ervaring, die mensen die Jezus zoeken soms ook meemaken. Je hebt een nood, en je gaat bidden, en dan blijft het stil. Er gebeurt niets. Het is alsof je afgewezen wordt. En ik ken mensen, die om die reden ook afgehaakt zijn. Ze hadden altijd begrepen: Ga met je zorgen naar Jezus. Hij laat geen bidder staan. Maar toen ze het deden, leek de Heer niet thuis.

Ik denk, dat we dan van Maria iets kunnen leren. Want zij trok zich niet terug, beschaamd, of teleurgesteld. Ze ging naar de bedienden met een boodschap: Wat Jezus ook vraagt, doe dat **(dia 3)**. Haar antwoord is: gehoorzaamheid. Daarin uit zich haar geloof. Los van het antwoord dat ze kreeg of niet kreeg, vertrouwt ze op Jezus. En gemeente, die gehoorzaamheid is in ons leven met God nog steeds van groot belang. Er wordt gezegd: als je je houdt aan Gods geboden, dan word je gezegend. Maar als je dat nu eens een tijd niet merkt? Wees dan gehoorzaam. Er wordt gezegd: als je iets van God wil merken, zoek het dan in de Bijbel en in het gebed. Maar als het je hart maar niet raakt? Blijf dan gehoorzaam.

Heel veel in ons kerkelijk leven rust op gehoorzaamheid. Het Avondmaal, dat we vanmorgen vieren ook. We doen gehoorzaam wat Jezus ons heeft opgedragen: Doe dat om aan mij te denken. Houd door dit teken de herinnering aan Mij levend. De Heer heeft het gezegd, en daarom doen we het. Maar werkt het ook altijd?

Het zal bij ons niet snel gebeuren, dat bij het Avondmaal de wijn op is. **(dia 4)** Tenminste niet letterlijk: de koster heeft altijd een paar flessen in reserve achter de hand. Maar geestelijk kan het wel gebeuren. De wijn, die staat voor de vreugde. Die staat voor de diepe beleving. Die staat voor harten die worden aangeraakt door wat de Heer voor ons heeft gedaan. Maar is die er bij elk Avondmaal?

Soms lijkt het alsof de wijn in water is veranderd. Het is traditie geworden, gewoon. We proeven niets bijzonders meer. Dan gaat het feestelijke, het diepe, het grootse van deze maaltijd aan ons voorbij. Daarom merk je, dat mensen soms ook wegblijven: vanmorgen Avondmaal? Dan kom ik liever een andere keer. De wijn van de vreugde, die is er niet meer.

En dat is een nood, gemeente. Misschien moeten wij het hier vanmorgen wel net zo bidden als Maria: We hebben geen wijn meer! Want de betekenis van het Avondmaal, die kun je niet met kunst- en vliegwerk herstellen. Natuurlijk, je kunt een nog wat blijer versje proberen, nog meer woorden zoeken voor het hart. En misschien help het een beetje, maar het echte, dat kan alleen de Heer doen.

Bij het Avondmaal zoeken we Hem. We zoeken de genade, de hoop die Hij geeft. Ons gehoorzaam blijven vieren, dat heeft iets van dat zoeken. Want Maria leert ons: blijf op Jezus hopen. **(dia 5)** Doe gehoorzaam wat Hij zegt. Want langs die weg doet Hij op zijn tijd het wonder, dat Hij onze nood oplost. Dan gaat wat we drinken sprankelen. Dan gaat het teken spreken. Dan ervaren we de kracht en de liefde van de Heer. Want die zit in het Avondmaal verborgen. Het kan zijn, dat het eerst smaakt als water, een kerkelijk gebruik, traditie. Maar soms wordt het ons gegeven, dat het meer wordt, dat er iets van de heerlijkheid van Jezus in wordt gevoeld. Daar mag je om vragen, want Jezus wil dat geven, als zijn tijd is gekomen. Dan beleef je het als een wonder, een teken dat leeft. Dan wordt het echt wijn, een bron van vreugde.

Zo gaan we straks weer het Avondmaal vieren. We hebben onze dingen meegebracht, het brood en de wijn die wij hebben kunnen krijgen. Maar we mogen bidden om het wonder, dat de Heer erin zit. Dat het is als nieuw, het beste wat je als mens kunt proeven. Dat het vol genade zit en kracht van God. Gehoorzaam nemen we het tot ons. Maar onze hoop is op Jezus. Want Hij wil ook in ons midden zijn wonder doen, op zijn tijd.

Amen.